

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΓΑΛΗΣ | Συνδρομή ἐπησια: 'Ἐν Ἑλλά' : o. 8. ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φ· 12 — Ἐκπατον φυλ. τιμᾶται λ. 10.—Γραφ. τ. · Κ. o. — Δι τὸ περιοδικὸν ἀφορῶσα ἐπιστολαὶ διευθυνονται πρὸς τὸν ἰδόντην. | ΕΚΔΟΤΗΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΙΩΤΗΣ

ΦΥΡΔΗΝ-ΜΙΓΑΗΝ

Ἡ ἐπιγραφὴ θὰ ἡτο καλλιτέρα *Mυρία "Οσα·* ἀλλ' ἀν τινες ἀνεγίνωσκον, ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως τόνου εἰς τὰ κεφαλαιώδη στοιχεῖα, *Μύρια* καὶ ἀπήτουν ἀκριβῶς τὸν ἀριθμόν;

Ἡ μεγάλη ἐπιγραφὴ εἶναι, ἵνα ἐμπορικῶς λα-λήσωμεν, ἐν κέρδος 90 0(0 ἐπὶ τοῦ περιεχομένου. Τοῦτο ἡξεύρουν κάλλιον ἡμῶν ἐν τῇ Ἔσπερίᾳ καὶ δι' αὐτὸν ἀπλοῦν ἀλευρὸν οὐγγρικοῦ σίτου πωλεῖται ως πανάκεια ὑπὸ τὸν τίτλον «*"Οχι πλέον ἀσθένειαι"*», καὶ ὑδωρ πηγαῖον ως ἡ ἀσφαλεστάτη βαφὴ τῶν τριχῶν τῆς κόμης ὑπὸ τὴν μετριόφρονα, εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν μετριόφρονεστάτων ἀδελφῶν ἴ-ταλῶν, ἐπιγραφὴν ποῑ πιù capelli bianchi, καὶ πολλοὶ χάρις εἰς τὰς ἐπιγραφὰς ἡ ἑθεραπεύθησαν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, τὴν δόποιαν δὲν εἶχον, ἡ ἐρωτήσαντες τὸν καθρέπτην, ἐπειδὴ ὁ καθρέπτης ἐρωτώμενος ἀνευ μαρτύρων φεύδεται ως ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπίστευσαν ὅτι ἡ ψαρά των κόμη κατέστη μελαντέρα, ἐνῷ ἐπὶ τούτῳ ἐν περιπτώσει ὀλίγης ἀληθείας χάρις ὡφείλετο εἰς μόνην τὴν εὐλογημένην μέθοδον τῆς ἐκριζώσεως τῶν ἀναφυομένων λευκῶν τριχῶν.

Ο μακαρίτης Δαρεῖος δ. Γατάσπους, Κύριος ἀναπάυσαι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν σκηναῖς μακάρων!, εἰπε μίαν μεγάλην ἀλήθειαν περὶ φεύδους: «*"Ἐνθα γάρ τι δεῖ φεῦδος λέγεσθαι, λεγέσθω. Τοῦ γάρ αὐτοῦ γλυχόμεθα οἱ τε φεύδομενοι καὶ οἱ τῇ ἀληθείᾳ διαχρέομενοι. Οἱ μέν γε φεύδονται τότε, ἐπεάν τι μέλλωσι τοῖσι φεύδεσι πείσαντες κερδήσεσθαι, οἱ δ' ἀληθίζονται, ἵνα τι τῇ ἀληθείῃ ἐπισπάσωνται κέρδος καὶ τι μᾶλλον σφι ἐπιτράπηται. Οὕτω οὐ ταῦτα ἀσκέοντες τῶντοῦ περιεχόμεθα. Εἰ δὲ μηδὲν κερδήσεσθαι μελλούσει, δόμοις ἀρ δ τε ἀληθιζόμενος φεύδης εἴη καὶ διενδόμενος ἀληθής".*» Αν τώρα ἡμεῖς, γινώσκοντες τὰ καλὰ τῆς μεγάλης ἐπιγραφῆς, ἔξ ἀληθείης ἡ φεύδος μετριόφροσύνης ἀπερύγομεν αὐτὴν, ἀς κοινωσιν ἄλλοι ὑπὸ σψιν ἔχοντες καὶ τὰ σοφὰ λόγια τοῦ μακαρίτου Δαρείου ἡ ἀλήθεια ἐν τούτοις εἶναι, ὅτι ἡ καταλληλότερά ἐπιγραφὴ θὰ ἡτο (κατὰ τὴν μακαρίτιδα Ἐκλεκτικὴν «*θ. ἀν ἡτο*») Τίποτε, καθόδον δ φίλος Ἐνυπλης μᾶς παρεκάλεσε «*νὰ τοῦ δώσωμεν τίποτε διὰ τὴν Κόριννα*».

Τίποτε! ... ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ τίποτε, μόλο-

νότι τίποτε, εἶναι ἐννοίας σημαντικόν· κεφαλὴ στεῖρα οὐδὲ τίποτε δὲν εἶναι ἵκανη νὰ γεννήσῃ. Ἀλλὰ, «φίλοι μου ὃς τὴν ἀνάγκην μου» λέγει ἡ φιλοσοφία τοῦ λαοῦ, καὶ δ φίλος ἡμῶν διὰ νὰ ζητήσῃ, ἔστω καὶ τίποτε, θὰ εἴχε βεβαίως ἀνάγκην. Ἐμπρός, ἀς ζητήσωμεν λοιπόν χάριν αὐτοῦ.

Ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐκδικήσεως, μεθ' ὅσον δήποτε χρόνον, εἶναι μία τῶν ὑψηλῶν ἀρετῶν, τὰς δόποιας ἡ πάνορμος δημιουργικὴ δύναμις, ἡ δόποια μᾶς ἔφερεν εἰς τὴν γῆν τοῦ κλαυθμῶνος, ἐνεστάλαξεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς διάκρισιν καὶ ἀπὸ τῶν λοιπῶν ζώων, πλὴν τοῦ χυνός καὶ τοῦ λέοντος. Διατείνονται πολλοὶ, ὅτι οἱ σοφοὶ Φράγκοι ἐδέιγχθησαν τοιοῦτοι στοιλισθέντες διὰ πτερῶν, τὰ δόπια ἥρπασαν παρὰ τῶν σοφῶν προγόνων μας· λέγεται μάλιστα, ὅτι δικιόντος Μακκιαβέλης ἐφωράθη ἀντιγράφως διόλκηρα χωρία ἀπὸ τὸν διδάσκαλον τοῦ μεγάλου τῆς ἀρχαιότητος δορυκτήτορος· ἔλαθον δικαὶοις τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας των. Οἱ σημερινοὶ Ἐλληνες, ὅχι ὅλοι, ἐννοεῖται, ἀλλὰ μόνον οἱ συγγραφεῖς, οἱ ποιηταί, οἱ λογογράφοι, οἱ δημοσιογράφοι ἐκδικούμενοι, ἔδωκαν τοάταλο εἰς τοὺς Φράγκους, τὸ δόπιον θὰ ἐνθυμῶνται δι' ὅλην των τὴν ζωὴν, καὶ ἔργα διόλκηρα αὐτολεῖσεν, οὕτως εἰπεῖν, μετενηγμένα εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς γλῶσσαν ἐκοσμήθησαν διὰ τῶν διομάτων πολλῶν τὰ πρῶτα παρήγαν φερόντων ἐν τε τῇ πεζῇ καὶ τῇ ἐφίππῳ συγγραφῆ. Τοῦτο δικαὶος δὲν νομίζομεν ἀδικον, οὔτ' ἀπρεπές· ἀφοῦ ἡ παραγωγὴ τῶν νεωτέρων εὑρωπαϊκῶν ἔργων ὀφείλεται εἰς τὴν κλοπὴν τῆς προγονικῆς περιουσίας, πάνυ δικαίως ἀνήκει εἰς τοὺς κατ' εὐθείαν ἀπογόνους τοῦ Σόλωνος καὶ τοῦ Λυκούργου· διὸ καὶ σοφὸς τῆς ἀρχαιολογίας καθηγητὴς συνειδίζει τὴν φράσιν «*καθ' ἡμᾶς καὶ τοὺς πλείστους τῶν γερμανῶν*», θέτων οὕτω καθένα εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν.

Ἡ ἐκδίκησις αὕτη, τὴν δόποιαν λίαν ἀξιεπαίνως κατήνεγκον οἱ ἡμέτεροι ἀνθρώποι τῶν γραμμάτων, θὰ ἔχῃ καὶ ἀστείας συνεπείας, μὲ τὰς δόποιας θὰ ξεκαρδίζωμεν γεννώντες διό τοι μαρτὶ φωστὴν καὶ κολοιδούς, ἀν δοκιμαστούσαν. Οταν θὰ ἀναγινώσκεται απὸ τὸν φιλολογικὸν λόγον καὶ ἡ μετέρα γλῶσσα καὶ θὰ ἀναγινώσκεται, ὅταν καταστῇ νεκρό, ἀφοῦ τῆς τιμῆς αὐτῆς ἡξιώθησαν πᾶσαι αἱ νεκροὶ γλῶσσαι.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

καὶ θὰ καταστῇ ταχέως νεκρά, οὐδεὶς πρέπει ν' ἀμφιβάλλῃ, ἀν δ' Θεός εὔδοκήσῃ νὰ κόψῃ τὰς ἡμέρας τῶν τὴν Ἑλλάδα οἰκούντων καὶ νὰ τὰς δώσῃ χρόνους εἰς τὸν Ἰγνάτιεφ, τὸν Βήκονσφηλδ, καὶ τοὺς τέσσαρας πρωθυπουργούς μας· ὅταν, λέγομεν, ἀναγνώσκεται καὶ ἡ γλωσσί μας, ὅποιος πάταγος μεταξὺ τῶν ἀρχαιολογούντων, πόση μελάνη καὶ γάρτης θὰ ἔξαντληθῇ περὶ τοῦ τίς, ὡς ἐν παραδίγματι, ὑπῆρξε προγενέστερος, ὁ γερμανὸς Σίλλερ, ὁ ποιητὴς τῶν Ληστῶν καὶ τῆς Ἀνδριλιαρῆς Παρθένου, ἢ δὲ ἔλλην ποιητὴς τῆς Παραμορῆς τῆς Ἐπαγαστάσεως;

Λοιπὸν, καὶ χάριν τοῦ τίποτε, ἔφοδον κατὰ τῶν Φράγκων! Ἐπειδὴ ὅμως περὶ τίποτε πρόκειται, δὲν δυσκολεύεται νὰ σᾶς εἴπωμεν πόθεν τὸ λαμβάνομεν· σταχυολογούμεν ἐκ τοῦ Ἀπεικονισμένου Κόσμου καὶ ἀν ἐλδράμωμεν ἔξ αὐτοῦ δὲν θὰ ἀπομακρυνθῶμεν πολύ. "Ἄν δ' ἄλλως εἶχεν, ἀν τὸ πρᾶγμα ἦτο καὶ κατ' ἐλάχιστον πλέον τοῦ τίποτε, τότε, ἀς νὰ μή! τὸ πολὺ πολὺ θὰ σᾶς ἐλέγομεν μετὰ τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ «καθ' ἡμᾶς καὶ κατὰ τὸν δεῖνα Φράγκον». Ἡ μετριοφροσύνη δὲν εἶναι πλέον τοῦ συρμοῦ· συμφορά εἰς ἔκεινον, δοτὶς περιβάλλεται ἀκόμη τὸ πεπαλαιωμένον καὶ ῥακῶδες αὐτὸν ἔνδυμα! Πόσοι συγγραφεῖς καὶ δημοσιογράφοι θὰ ἔδυνον ἡ μᾶλλον θὰ ἐσύνοντο ὡς διάτοντες, ἀντὶ νὰ νομίζωνται ἡλιοι ἀπλανεῖς, ἀν μὴ ἐποίουν αὐτοὶ ἔαυτοὺς κήρυκας τοῦ μεγάλου νοός των καὶ τῶν φοβερῶν συγγραφῶν των, δην καὶ ἀνεῳθῶσι, νυκτός τε καὶ ἡμέρας!

Μεταξὺ δὲ ἡμῶν λεγόντων, εὐγνωμονοῦντες τῷ φίλῳ κ. Noriac, ἀν καὶ δὲν ἔχωμεν τὴν τιμὴν νὰ τὸν γνωρίζωμεν, καὶ μὴ θέλοντες νὰ τὰ χαλάσωμεν μᾶκη του, πρὶν ἀκόμη τὰ σιάσωμεν, ὥπτομεν τὸ τίποτε εἰς βάρος τοῦ κ. Ἐνυάλη καὶ ἐπιγράφομεν Φύρδην Μήδην. Μή τις δὲ ἡμᾶς θρασεῖς ὑπολάθη, παραπλανοῦμεν, ἀφοῦ καὶ φιλολογικὸς ἐν Ἀθήναις σύλλογος διὰ τοῦ περιοδικοῦ του συγγράμματος δὲν ἐδίστασεν ὑ' ἀναγράψῃ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πίνακος τὴν Μερόπην καὶ τοὺς Κρῆτας καὶ Βερετούς, ὅπως μὴ δυσαρεστήσῃ τὸν συγγραφέα των· ἀν δὲ κ. Βεργαρδάκης ὑπώπτευεν, δὲν ἐν τῇ προόδῳ (;) τῶν φώτων καὶ τῆς κριτικῆς ἔμελλε νὰ πάθῃ τοιούτον πάθημα, θὰ προετίμα νὰ μὴ γράψῃ τὴν Μερόπην του.

Ίδου τὸ σταχυολόγημα, τὸ ὅποιον, ὡς εἴπομεν, δρειλόμεν κατὰ τὸ μέγιστον μέρος εἰς τὸν κ. Νοριάκ. ("Ἐπειταὶ τὸ τέλος.")

Ε. Σχ.

ΤΟΣΚΑΝΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ ἐκ τοῦ ἀγγειοῦ.

"Ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως πανηγυρίζεται εὐθύμως ἐν Φλωρεντίᾳ. "Απας δὲ λαδὸς διέρχεται αὐτὴν ἐν ὑπαίθρῳ. Προγευματίζει δὲν τὰ δένδρα τῶν Καστινῶν ἢ πορεύεται εἰς τὴν Παρτέρρα. "Η Cascine, δάσος ὄφαιστατον εἰς περίπατον ἐν Φλωρεντίᾳ, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων.

Παρτέρρα εἶναι μικρὸν περιβόλιο, μὲ δενδρύλλια, ἀνθη καὶ καθίσματα, κείμενον ἔξωθεν τῆς Πύλης τοῦ Ἅγιου Γάλλου (Porta San Gallo). Τιτθαὶ καὶ παιδάρια προτιμῶσιν ἴδιως τὴν θέσιν ταύτην. Ἀπὸ τῆς πρωιακής δὲ ὥρας τῆς αὐγῆς, παῖδες πάστης τάξεως, φέροντες μικρὰ κιβώτια περιέχοντα ἀρτον μὲ βούτυρον, ὀλίγα κούμαρα ἢ τινα ἀρωαζεφλούδιστιν πιζέλια, καὶ τοὺς ὅποιους συνθέουν αἱ τροφοὶ αὐτῶν, φέρουσαι φιάλας ὕδατος, διηθύνοντο πρὸς τὴν βορείαν Πύλην τῆς Φλωρεντίας. Οἱ δὲ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ ἐπορεύοντο πρὸς τὰς Κασσίνας. Ἀλλὰ μετὰ μεσημέριαν αἱ μὲν μακρὰι δενδροστοιχίαι ἐπληρώθησαν ἀμάξιων, πλὴν τῶν λειθαδίων καὶ τῶν περιβόλιων, ἀτινα ἐπληρώθησαν ὑπὸ τῶν εὐωχουσῶν συντροφῶν τῆς πρωλας. Τράπεζαι ἐσρωμέναι διὰ βαναύσων καὶ λευκῶν ἐπιστρωμάτων ἦσαν τοποθετημέναι ὑπὸ τὰ δένδρα· ὅμιλος δὲ εὐθύμου λαοῦ, ἐνδεδυμένου τὰ καλλίτερα αὐτοῦ ἐνδύματα, ἐγέλων περὶ τὸν καρφό των, ἢ ἐκουτσύπιταν ἀπὸ τὰ πρασινοχρύσια ποτήρια των τὸ ἀνούσιον ἔκεινο κρεμέζόγρουν ῥοσόλιον.

"Ἀλλ' ἐν μέσῳ ὅλης ταύτης τῆς ἐλαφρότητος, ὑπῆρχον ἔτι καὶ τινες πολυάσχολοι μέλισσαι, περιπολοῦμεναι ὑπὸ κηφήνων, ἐπιμόνως ἀσχολουμένων νὰ συλλέγωσι τὸ χρυσοειδὲς μέλι των. Παραλλήλως τῶν διχημάτων ἦσαν παρατεταγμέναι αἱ ἀνθοκόραι (flower-girls) καὶ λυπηρὰ μετωνυμία, οἱ ἀνθοάνδρες (flowewr-men); Ἡ ἀνθοκόρη, ἀς τὸ εἶπω καθ' ἔαυτόν, εἶναι ἡ μόνη ὑπαρξίες, ἡτις, κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς γενικῆς διαχύσεως καὶ τῆς ζωηρᾶς εὐθυμίας, ἀναντιρέπτως ἐξέρχεται τοῦ γένους της. Δὲν εἶναι πλέον οὔτε γαρίσσα οὔτε καλλιμορφος. Εἶναι παρηλίξ, ἐρυθρόδερμος, ἀσχημός, πλὴν φεῦ! οὐχὶ καὶ ὀλίγον ἀξιοσεβαστοτέρα παρ' ἄλλοτε! Πασὸς τὰς ἀνθοκόρας ταύτας ἦσαν κακοποιοί τινες ἔχοντες ὑπὸ τὰ διγήματα, ἀναρρίχωμενοι ἐπὶ τοὺς τροχούς, ἀναβαίνοντες τὰ σκαλοπάτια, καὶ προσφέροντες πανταχόθεν πρὸς τοὺς ἀνυπόπτους ζένους μικρὰ στεγάσματα, τριῶν παλαμῶν ἔκτασιν ἔχοντα, ἐκάστου περιέχοντος δυπολάτων ἐνα φόιλῳ γρίλλο (grillo cantante)."

"Δεθενεῖς κραυγαὶ ἡκουόντησαν, ὅπως τὸ αἰρύδιον κρι-κρι τοῦ φυλακισμένου γρίλλου ἀποκαλύπτει τὴν παρουσίαν του, καὶ μικρός τις γέλως τοῦ γενναιοτέρου καὶ ἐμπειροτέρου τῶν ἡθροισμένων προκύπτει ἐκ τοῦ θεάματος· τὸ πᾶν ἦτο θεύτης εὐθυμία καὶ χαρά.—Ἄτι ἀνάπαυλαι αὗται τοῦ βίου μετὰ τὸν κόπον δυνατῶν νὰ ἐμπαίζωνται ὑπὸ τῶν κερδοσκόπων, ἀλλ' εἶναι ἀναντιρέπτως ἀγαθοῦ πρόξενοι. Τὸ «δὲ ἄγριόποιος οὐδὲνται» ζῆται διὰ τοῦ ἀρτοῦ μόρον» εἶναι ἀλήθεια καὶ δὲν δύναται νὰ μὴ ἀνομολογηθῇ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας. Μία δὲ ἑορτὴ, οὖσα ὡς τις ὀδαῖς ἀναπάυσεως εἰς ὑπαρξίεν ἀπαύστως κοπιῶσαι ἀντισταθμίζει τὸ κοπιματικὸν πο-

σόν, ὅπερ πιράγουσι τὰ ἑδομαδιαῖς κέρδη, τὰ προσθέτοντα πλοῦτον καὶ εὐδαιμονίαν πραγματικήν.

Τὴν πρωίν τῆς Ἀναλήψεως τοῦ ἔτους 1858 ὑπὸ δένδρον τι τῶν ἐκεῖσε ἵσταντο δύο γυναικες· Δυσκόλως δὲ ἐκ πρώτης ὄψεως ἥδυνατο τις νὰ δορίσῃ ἀκριβῶς εἰς τίνα τάξιν αὐταὶ ἀνήκονταν. Τὰ μεσοφρούριά των ἦσαν φουσκωμένα, οἱ μανδύαι αὐτῶν εὔκοσμοι καὶ τὰ σκουφώματά των λαμπρά. Διηγείρετο μόνον δὲ αὐτὰς κρυφία τις ὑποψία, πῶς μία τοιαύτη περιβολή, καὶ τοι λίαν οἰκονομικὴ καὶ συνήθης, παρήγαγε τοιοῦτον λαμπρὸν ἀποτέλεσμα.

Οἱ Φλωρεντινοὶ τοῦ θηλυκοῦ γένους κολακεύονται εἰς ἄκρων ὑπὸ τῶν ματαιοτήτων τῆς ἐνδυμασίας των. Ἀγαπῶσαι τὴν τέρψιν τῆς αἰσθήσεως, εἰς πανήγυριν τινα προσερχόμεναι, φαίνονται καταβάλλουσαι τὰς μεγίστας προσπαθείας, ὅπως ἀναδείξωσι τὴν ἡθικὴν καὶ διανοητικὴν αὐτῶν φύσιν. Διότι ἔχουσαι αὐταπάρνησιν, ὑπομονὴν εἰς τὴν τὴν Φλωρεντίαν ἀγούσαν.

— Πρέπει νὰ σᾶς εἴπω ὅτι τοῦτο εἶναι σκληρόν. 'Εὰν ἡμην ἐγὼ ἡ Δεσποσύνη, ἥθελον ὑπάγει εἰς ἐν μοναστήριον μιὰ φορὰ γιὰ πάντα!

— Ἀλλὰ μία προῖκα ἐχρειάζετο δι' αὐτόν. "Ημεῖς αἱ πτωχαὶ γυναικες, Κέκκα μου, δὲν εἰμεθα ἱκαναὶ οὔτε διὰ τὴν τοῦ Θεοῦ ὑπηρεσίαν, καθὼς οὐδὲ διὰ τὸν οἶκον ἀνδρός τινος, ἐκτὸς ἐὰν ἔχωμεν δλίγα φραγτοσκοπία. "Εσο εὐγνώμων ὅτι ἡ γραϊά σου μήτη ἔγυμνωθη καὶ ἔγυμνωθη διὰ σέ. 'Ομοίας θυσίας ἔκαμψα, ὁ Θεός μόνος τὸ γνωρίζει, πλὴν δόξαν νὰ ἔχῃ ἡ Παναγία ἡ Παρθένα καὶ νὰ ζήσουν ἔκεινοι οἱ ζέοι νέοι, τοὺς ἀποίους ἀνέθρεψα, ἔχεις καὶ σὺ τὸ μέρος σου. "Αλλ' ἀργήσαμεν, ἀγάπη μου, ἡ δροσιά πίπτει. Φώναξε τὸν Βέππον, πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ σπῆτι.

— Ο Βέππος ἐστηρίζετο ἐπὶ τινος δένδρου, καπνίζων, ὅτε ἡ συνδιάλειξ αὐτὴ ἐλαβε χώραν. Οὕτος ἥδη προσῆλθε, καὶ οἱ τρεῖς ἐπροχώρησαν εἰς τὴν τὴν άμαξοστοιχίαν. Ήδη ὑπάγη εἰς Πιστόγιαν.

— Ο Βέππος ἐκλινε τὴν κεφαλήν, ὡς ἐὰν ἐσκέπτετο ν' ἀπαντήσῃ ὅτι ἦτο περιττὴ τοιαύτη σύστασις, ἢ ὡς ἐὰν ἡ κυρία 'Ρόζα ώμιλησε τόσα, ὃστε δὲν ἀφηρεῖται εἰς τὸ παραθύρον. Παρατηρῶν τις ἐγγύτερον τὰς ἐπτά σειρὰς ἀνίσων μαργαριτῶν, αἵτινες ἐκρέμαντο περὶ τὸν παχὺν λαμπὸν τῆς πρεσβυτέρας τῶν γυναικῶν καὶ τὰ μακρὰ αὐτῆς καὶ χρυσαῖς ἐνώτια, ἐπίστευεν ὅτι αὐτὴ ἀνήκειν εἰς χωρικὴν τάξιν. Αἱ δὲ νεανικαὶ χεῖρες, ἐν τοῖς καθαροῖς αὐτῶν ἡμιχειροκτίοις οὖσαι, καίτοι κεκαλυμμέναι μὲ ἀξιόλογα δακτυλίδια, ἐφερον τὴν φανερωτάτην ἔνδειξιν ὅτι ἀνήκον εἰς πλύντιαν.

— Ή τους! ἐν τούτοις εἴπεν ἡ 'Ρόζα.

— Αρχαιότροπός τις καὶ θορυβοποιὸς ἀμαξία διῆλθε τότε. "Η ἀμάξα καὶ δὲ πλισμός ἦσαν προφανῶς τοῦ Μεσαίωνος, οἱ ἵπποι ἦσαν ἡλικιωμένοι καὶ ἐφαίνοντο πολλὰς ὑπηρεσίας παρασχόντες· ὃ δὲ ἀμαξηλάτης ἐφόρει ἀρχαῖαν ἐνδυμασίαν, ἡτις ἦτο τόσον στενή, ὃστε οἱ βραχίονές του ἐφαίνοντο προσκεκολημένοι ἐν αὐτῇ κινδυνώδης δὲ ἐρυθρότης ἐπὶ τῶν παρειῶν του καὶ ἐπιτηρούσθησαν.

— Ναί τους! ἐν τούτοις εἴπεν ἡ 'Ρόζα.

— Τὸ δοθὲν ἐπίθετον ὑπὸ τῆς γυναικὸς εἰς τὸν Μικελίνην ἐδήλου ὅτι οὔτος ἦτο θεάματος αὐτῆς.

— "Εχετε κάμιαν παραγγελίαν του, μητέρα; Δὲν εἶναι ἀνάγκη ἐν τούτοις νὰ τὴν εἰπῆτε· διότι αὔριον ἐρχεται εἰς Φλωρεντίαν δὲδιος.

— Ογι, Κεκνία μου Αἴτιος πρέπει νὰ ἔχῃ ὑποροκή, ἐπειτα δεν ἔχω καὶ τὸν θεάματον, εἰς τὸν θεάματον την θεάματον, η πρώτην θεάματον, η πρώτην θεάματον.

— Σχεδόν· διότι οὐδεμία νεᾶνις εἰσεχώρησεν εἰς τὸν νοῦν του ἀκόμη. 'Αλλά...

ρωπακοῦ στελέχους καὶ ἀνέδειξαν νέον ἀκριβὲς καὶ συγκριτικὸν σύστημα γλωσσολογικῆς ἐρεύνης εἰς φθοργολογίαν αὐτῶν. Διὰ μέσου τούτου ἀπεδεῖχθη, κατὰ τὸν γλωσσολόγον Μάξ—Μόλερ, διεθρία εἰς τὴν ὅμιλα ἀνάπτυξιν τῆς διανοίας τῶν νέων ἡ μέχρι τοῦδε διδασκαλία τοῦ ἑτυμολογικοῦ μέρους τῆς Γραμματικῆς, ὡς ἐν τοῖς ἐκπαιδευτηρίοις διδάσκεται.

Οἱ ἡμέτεροι Ἰωάννης Σταματέλος, Λευκάδιος, γνωστὸς εἰς τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων διὰ τῶν τοσούτων αὐτοῦ συγγραμμάτων καὶ πρὸ πάντων τῶν πραγματευμένων περὶ νεοελληνικῆς γλώσσης, ἐπέστησε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς τὸ νεώτερον Γλωσσολογικὸν τοῦτο σύστημα. Θελήσας νὰ ἔφαρμόσῃ αὐτὸν εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικήν, ἔξεδωκε τὸ ἀνωτέρῳ περὶ φθοργολογίας πόνημα, ἐμβριθῶς μελετήσας φθόγγους καὶ κάμψεις τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς περὶ τὸν ὥχον τῶν φωνῶν, τὴν συμπλοκὴν τῶν συλλαβῶν καὶ τὴν δι' αὐτῶν μάρφωσιν ἢ παραγωγὴν λέξεων, συγκρίνας πᾶσαν φωνητικὴν τροπολογίαν τῆς ἀρχαίας Σανσκριτικῆς τοῦ Ἰνδικοῦ γένους πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Λατινικὴν τοῦ Ἑλληνολατινικοῦ, καὶ διέκρινε τὰς σχέσεις καὶ τὰς συναρφείας αὐτῶν, ὡς διοφυῶν κλάδων, οἵτινες ἐκ τοῦ αὐτοῦ στελέχους ἐκβλαστάνουσι. Πάσαν λοιπὸν φωνῆς ἀλλοίωσιν καὶ μεταβολὴν περὶ τὴν προφορὰν λέξεων τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, περὶ τὴν προφορὰν τῶν ἐλληνικῶν λέξεων, ἀνάγει συγκριτικῶς πρὸς τὴν Σανσκριτικήν, ὡς ἀρχέγονον Ἰνδοευρωπαϊκήν, καὶ τὴν Λατινικήν, παραφράδα τῆς Ἑλληνικῆς. Οὕτω βαδίζων εἰς ἔρευναν φθόγγων καὶ μεταβολῶν τῆς φωνῆς, καθ' ἀς ὑπόκειται ἡ προφορά πάσης ἀρχετύπου λέξεως τοῦ Ἰνδοευρωπαϊκοῦ στελέχους, συναρτίζει τὸ φθοργολογικὸν σύστημα τῆς ἑλ. γλώσσης.

Οἱ συγγραφεῖς εἰς δύο μέρη διαιρεῖ αὐτό, εἰς φωνητολογίαν καὶ συμφωνολογίαν. Καὶ εἰς μὲν τὸ πρῶτον θεωρεῖ τὰς τρεῖς ἀρχέγονους φωνάς α, ι, υ, καὶ πᾶς ἐκάστη αὐτῶν κάμπτεται, ἔλλοιοῦται καὶ μεταβάλλεται κατὰ τὴν προφορὰν λεπτυνομένη ἢ ἐνισχυομένη. Εἰς δὲ τὸ δεύτερον, πραγματεύεται πεὶ τὸν συμφώνων, κατατάσσων εἰς κλάσεις κατὰ τὰ δργανα τοῦ ὥχου αὐτῶν. Γενικὸν διάγραμμα ἐκθέτων, κατὰ λογικὴν διάταξιν τῶν δργάνων, κατατάσσει εἰς κλάσεις, καὶ εἰς ἐπτὰ βαθμούς, καὶ τὴν ἐκ κλάσεως εἰς κλάσιν μετάβασιν. Δύο παρατηρεῖ τὰ συντείνοντα κυρίως εἰς τὴν ἡγητικὴν ἀνάδασιν, κατάβασιν καὶ μετάπτωσιν, τὴν τραχύτητα καὶ τὴν μαλάκυνσιν. Αροῦ ἐξηκρίβωσεν οὕτω τὰ παντοίας ἡγητικὰς ἀλλοιώσεις τῶν φωνητῶν καὶ τῶν συμφώνων μεταβαίνει πρὸς ἔξετασιν τῆς ἀντιστοιχίας τῶν φωνητῶν καὶ τῶν συμφώνων τῆς Σανσκριτικῆς πρὸς τὰ τῆς Ἑλληνικῆς, διακρίνων εἰς γράμματα καὶ σημεῖα πνευματισμοῦ. Καὶ πάλιν θεωρεῖ σύμφωνον ἀλλήλαις τὴν μαλάκυνσιν, τὴν χαλάρωσιν, καὶ τὴν μετάπτωσιν,

περὶ τὴν συμπλοκὴν τῶν συλλαβῶν καὶ τὴν ἀποστολήν, τὴν μετάθεσιν καὶ τὴν μετατροπὴν τῶν γλωσσικῶν στοιχείων διὰ τὴν τραχύτητα ἢ τὴν μαλάκυνσιν τοῦ ὥχου εἰς μάρφωσιν τῶν λέξεων. Επὶ τέλους, παρενθέτει ὡς συμπλήρωμα τοῦ φθοργολογικοῦ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς πονήματος, πραγματείαν ἐκτεταμένην περὶ τῶν περιστάσεων, καθ' ἃς οἱ προτόγονοι φθόγγοι τοῦ Ἰνδοευρωπαϊκοῦ στελέχους, πρὸς εὐφωνίαν, τηροῦνται ἢ μεταβάλλονται σταθερῶς καὶ δικοιοτρόπως ἐν τῇ Σανσκριτικῇ, Ἑλληνικῇ, καὶ Λατινικῇ. Ἐν τῷ μέρει δὲ τούτῳ δὲν παραλείπει καὶ τὰ γενόμενα πρὸς εὐφωνίαν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ νεοελληνικῇ, καὶ διακρίνει τὴν ἀρχαίαν εὐφωνίαν αὐτῆς.

Τοιοῦτο εἶναι τὸ φθοργολογικὸν σύστημα τοῦ ἐλληνιστοῦ Σταματέλου περὶ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς γλώσσης, καθ' ὃν δὲν ἡδύνατο νὰ εὔρῃ λέξεις, ὅπως εὐχαριστήσῃ τὴν Μαρίαν του. Περιποιηθῆται τὸ παιδίον ὃσον ἡδύνατη περισσότερον, προσήνεγκεν αὐτῷ παιγνίδια, ζωγραφώτα, δῶρα.. Ἡρώτησεν αὐτὸν ἀν τὸν ἀγαθό, ἀν θὰ ἐπανέλθῃ πάλιν μετά τῆς Μαρίας... Λαβὼν δὲ παρ' αὐτοῦ καταφατικὴν ἀπάντησιν, ἡσθάνθη τὴν καρδίαν του σκιρτήσασαν.

— Νὰ ἔρχεσαι, παιδάκι μου, νὰ ἔρχεσαι, εἴπε θωπεύων τὸν μικρόν.

— Μάλιστα, κύριε, μάλιστα, ἐψέλλισε τὸ παιδίον, θὰ ἔρχωμαι.

— Ακούεις, Μαρία; αὔριον νὰ τὸν φέρης μαζῆ σου. Ἐλα, παιδί μου, νὰ σὲ φιλήσω. Βεβαίως δὲν ζηλεύεις, εἴπε πρὸς τὴν Μαρίαν μειδιῶν.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἐπανελήφθησαν τὰ αὐτά δικήρος ἦτο κατενθουσιασμένος μὲ τὸν κόμητα.

Ο ΚΟΜΗΣ ΙΒΑΝΟΦΣΚΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ
Συνέχεια τέλη σ. 79.

Καὶ τωράντι τὴν ἐπιοῦσαν ἡ θαλαμηπόλις ὁδήγησε μεθ' ἔχυτῆς τὸ παιδίον. Ο κόμης δὲν ἡδύνατο νὰ εὔρῃ λέξεις, ὅπως εὐχαριστήσῃ τὴν Μαρίαν του. Περιποιηθῆτη τὸ παιδίον ὃσον ἡδύνατη περισσότερον, προσήνεγκεν αὐτῷ παιγνίδια, ζωγραφώτα, δῶρα.. Ἡρώτησεν αὐτὸν ἀν τὸν ἀγαθό, ἀν θὰ ἐπανέλθῃ πάλιν μετά τῆς Μαρίας... Λαβὼν δὲ παρ' αὐτοῦ καταφατικὴν ἀπάντησιν, ἡσθάνθη τὴν καρδίαν του σκιρτήσασαν.

— Νὰ ἔρχεσαι, παιδάκι μου, νὰ ἔρχεσαι, εἴπε θωπεύων τὸν μικρόν.

— Μάλιστα, κύριε, μάλιστα, ἐψέλλισε τὸ παιδίον, θὰ ἔρχωμαι.

— Ακούεις, Μαρία; αὔριον νὰ τὸν φέρης μαζῆ σου. Ἐλα, παιδί μου, νὰ σὲ φιλήσω. Βεβαίως δὲν ζηλεύεις, εἴπε πρὸς τὴν Μαρίαν μειδιῶν.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἐπανελήφθησαν τὰ αὐτά δικήρος ἦτο κατενθουσιασμένος μὲ τὸν κόμητα.

Η'

— Ήτο ἡ πρώτη μετὰ μεσημβρίαν.

— Η κυρία Πέτκωφ ἐκάθητο ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, παιζούσα μὲ τὸν ξυνθίους βοστρύχους τοῦ οἰου της, τὸν δοποῖον εἴχε πλησίον της.

— Η μέλαινα ἐνδυμασία, θὴν ἔφερεν ἔνεκα τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της, παρείχεν αὐτῇ πλειστας καλλονὰς καὶ κομψότητα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀναμνησθεῖσα τοῦ συζύγου της, ἐξέβαλε βαθὺν στεναγμόν.

Μετ' οὐ πολύ, εἰσελθούσα ἡ Μαρία ἀνήγγειλε τὴν ἔλευσιν τοῦ κόμητος. Ἡ φύσει ἀγαθὴ καρδία της ἀπέβαλε τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ μὴ δεχθῇ αὐτόν, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ ἡ γυναικεία περιέργεια συνετέλεσεν δριμὸύτερη τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν.

Π. ΧΙΩΤΗΣ.

— Εν ἀστρον ἐσυνπαθησάπ' τοῦ οὐρανοῦ τὰ κάλλη καὶ μία κάρη ἐπὶ γῆς,
νέα ως ἄνθος τῆς αὐγῆς,
εἰς τὴν ψυχήν μου θάλλει.

Μήν εἶται πῦρ, φ' ἀστρον μου, τοῦ μειδιάματός της;
ἢ τὸν ομμάτων τῆς ὥρού,
τῶν παρειῶν τῆς τὸ ἀβρόν,
ἢ εἰς ὁ ἔρμασος της;

Τὴν νύκτα, ὅταν ζωχεῖς ἡ "Ἐλλην μου κομάται",
μὲ βλέπει μονον γ' ἀγρυπνῶ,
τὸν ἔρωτά της νὰ θηρώ
τὸ αστρον, ποὺ πλανάζει.

Ποσάκις ὁ ἀνθρωπός, δταν θέληη νὰ πράξῃ τι,
δὲν ἔξαπατά καὶ πείθει ἀευτόν;

— Αλ! ἀφοῦ ἥλθεν, εἴπε μετά τινος δυσκαρεσίας, ἀς εἰσέλθη.
— Η θαλαμηπόλις ἐξῆλθε καὶ παραυτά δικήρος ἦτο εἰς τὴν θέσην της.

— Καὶ παρατηρεῖ τὸν οὐρανόν μεταξύ τῶν πανστασίων...
— Επιστρέψατε, κύριε, διάλητον της θέσης της.

— Κ. ΙΕΡΟΚΑΗΣ.

σιγή. Ἡ κυρία Πέτκωφ ἔκλινε πρὸ τὸ ἔδαφος τοὺς πλήρεις δακρύους ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ συζύγου της ὀφθαλμούς αὐτῆς, δὲ κόμης ἐθεώρει αὐτὴν μετ' ἔκστάσεως.

— Κυρία, εἴπε τέλος, ἀφ' οὗ μυριάκις ἀνεμάσσησεν ἐν τῇ διανοίᾳ του δσα ἔμελλε νὰ εἴπῃ, σκέπτομαι πῶς θὰ διάγετε τῷρα μόνη, ἀνεύδενός στηρίγματος ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ τῇ ἀληθείᾳ θλίβομαι μέχρι θανάτου...

— Εὐχαριστώ, κύριε κόμη, σᾶς εὐχαριστώ διὰ τὴν φιλικήν σας ταύτην πρόνοιαν, ὑπέλασεν ἡ κυρία Πέτκωφ. Ἄφοῦ δὲ θεός πού ὄρκησε νὰ παραλήσῃ τὸν σύζυγόν μου, τοῦ λοιποῦ θὰ ζήσω ἀνατρέφουσα τὰ τέκνα μου, τὰ δοποῖα θὰ μοι ἀναμνήσκουσι τὸν προσφιλή, ἀλλὰ καὶ δυστυχή Ιωάννην μου....

— Τὸ γνωρίζω, κυρία. Πᾶς καλὸς χριστιανὸς διφεύλει νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὰς βουλὰς τοῦ "γύρου" στου, εἴπεν δὲν κόμης μετά ρωσικῆς τρόπου φευδεύεταις εἰς τὴν Μαρίαν μειδιῶν. Τὴν ἐπιοῦσαν ἐπανελήφθησαν τὰ αὐτά δικήρος ἦτο κατενθουσιασμένος μὲ τὸν κόμητα.

— Πολὺ καλλίτερα θὰ ζήσω ἐνταῦθα, κύριε ριε κόμη. Ἐγώ σκοπὸν νὰ μὴ ἐμφανισθῶ πλέον εἰς τὸν κόσμον, ώστε δι' ἀλλούς πληκτικὴ αὐτὴ κωμόπολις δι' ἑμέθεν εἴναι εὐάρεστον καταφύγιον.

— Πρὸς θεόν! προσφιλής μου κυρία, μὴ λέγετε τοῦτο... Εἰσθε εἰσέτι νέα, εἰσθε ώραία, καὶ τῇ ἀληθείᾳ θὰ είναι λίαν λυπηρὸν νὰ στερηθῇ ὁ κόσμος τῆς παρουσίας σας τόσον ἐνωπίον...
— Τί ἐννοεῖτε μὲ τοῦτο, κύριε κόμη;

— Δὲν τολμῶ νὰ ἐκφράσω καθ' ὀλοκληρίαν τὴν ἰδέαν μου ταύτην, κυρία... Η μνήμη τοῦ προσφιλοῦ μετρῶν συζύγου εἴναι τόσον νωπή, ώστε διετάζω...

— Ομιλήσατε, κύριε, διμιλήσατε ἀφόβως ὑπέλασεν ἡ κυρία Πέτκωφ, ήτις, διανόησε μετά τοῦ προσφιλοῦ μετρῶν συζύγου εἴναι τόσον νωπή τοῦ προσφιλοῦ πάσαν εξόμολογησιν.

— Εὖν οὐλη η ἀληθεία της κυρίας Πέτκωφ, θὰ ἔτερης μεταξύ της καρδίας της ἀπόθετης θεός της θέλειτο τὸν κόμητα. Θεός της ἀληθείας της θέλειτο τὸν κόμητα. Εἶχεν ἔδραίν την πεποιθησιν, δτι ἡ ἀρετὴ αὐτῆς ἦτο ἀκατάλητος. Ἀλλα τότε διατί ὑπεδέχετο τὸν κόμητα; Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον δτι ἡτο βεβαία περὶ τῆς μη ὑποχωρήσεως της. Ἀλλως τε δέ, καὶ διατί την πίστην της εἰσέθετο της τὴν ἡδονὴν τοῦ νὰ ριθῇ εἰς τὸν μεγίστην τῶν κινδύνων, δταν είναι βέβαιος δτι θὰ δυνηθῇ νὰ τοὺς ἀποφύγῃ;

— Σᾶς εὐγνωμονῶ, κυρία, ἀνέκραζεν δικήρος, λαβῶν τὴν ἀδειάν νὰ διμιλήσῃ ἀφόβως. Γνωρίζετε δτι δὲν δύναμαι νὰ περιμένω ἐπὶ πολύ. Γνακούω,

κυρία, εἰς δικτυγάς ἀνωτέρας, ὡστε λίαν πιθανὸν νὰ λάβω τοικύτας ἀπὸ ήμέρας εἰς ήμέραν, ὅπως ἀπέλθω ἐντεῦθεν... Διὰ τοῦτο, κυρία, ἀνάγκη νὰ σᾶς ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου... Καταστήσατε με εύτυχη!... σᾶς ἀγαπῶ!... Προσφέρω ὑμῖν τὴν χειρά μου;... Δεχθῆτε νὰ γείνετε κόμησσα Ἰθανόφορη...

Ο καταχθόνιος Ρῶσος ἐπίτιθες ἀφῆκε τὴν λαμπροτέραν τῶν προτάσεών του τελευταίαν, θέλων οὕτω νὰ κολακεύσῃ τὸ φύσει κενόδοξον τῆς γυναικός. Ἀλλ' η κυρία Πέτκωφ ἤκουσεν ἀταράχως τὴν ἔξομολόγησιν ταύτην. Πλὴν δὲ τούτου ἐξ τῶν λόγων τοῦ κόμητος εἶχεν ἐννοήση ποῦ θὰ ἔληγεν ἡ συνομιλία αὕτη.

— Κύριε, ὑπέλαθε, σᾶς εἴπον καὶ πρίν, νομίζω, ὅτι ἡ μόνη μου ἐνασχόλησις θὰ εἶναι ἡ ἀνατροφὴ τῶν τέκνων μου...

— Τῶν τέκνων σας! ἀνέκραξε μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὁ κόμης γονυπετήσας, τὰ τέκνα σας, Ἀλεξάνδρα, θὰ εἶναι καὶ ἴδια μου!... Θὰ τάνατρέψω μεν ὅμοι... θὰ τάγαπωμεν ὅμοι!... "Ω! κυρία! δεχθῆτε τὴν ἔνωσιν ἡμῶν ταύτην, προσέθηκε, λαμβάνων αὐτὴν ἐκ τῶν χειρῶν. "Ω! ἐὰν ἐγνωρίζετε πόσον σᾶς ἀγαπῶ, δὲν θὰ ἡρυεῖσθε..."

— Κύριε κόμη, ὑπέλαθεν ἡ κυρία Πέτκωφ, διατηροῦσα πάντοτε τὴν ἀταράξιαν της, πᾶς ἀνθρώπος ἔχει τὰς ἴδιας του, ἐπομένως ἔχω καὶ ἔγὼ τὰς ἴδιας μου. Νομίζω λοιπὸν ὅτι δὲν εἶναι τόσῳ ἔντιμον, γυνή, ἀπολέσασι ἀπαξὶ τὸν σύζυγόν της, νὰ λαμβάνῃ καὶ δεύτερον, καὶ οὕτω νὰ λησμονῇ τὸν πρώτον. Πᾶσα γυνή, κατ' ἐμὲ τούλαχιστον, ἔχει καθῆκον, ὀφείλει νὰ τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ ἀποθανόντος συζύγου της. "Ισως θὰ εἴποτε ὅτι εἴμαι αὐστηρά. Δυσγιῶς τοικύτα εἶναι τὰ φρονήματά μου. Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἔγὼ οὐδεμίαν ἔχω ἀνάγκην. Ὁ Ιωάννης μου μὲ ἀφῆκεν ἀρκετὴν περιουσίαν, ὡστε δύναμαι νὰ ζήσω ἀνέτως μετὰ τῶν ὑδῶν μου" τελευταῖον ἡ ἀπόφασίς μου αὕτη εἶναι ἀμετάτερπος...

— "Ω! κυρία! μετρατρέψατε τὴν σκληρὰν ταύτην ἀπόφασιν... σᾶς ἀγαπῶ!..

— Τὸ ἥξενώρ, κύριε, καὶ διὰ τοῦτο τοσαύτην ἥδη ὥραν ὑποφέρω, ἀκούουσα τὰς προτάσεις σας, ὑπέλαθε μετ' ἀγανακτήσεως. διότι μὲ δῆλην τὴν ἀταράξιαν ἢ τὸ ψυχρὸν αἷμα, ὡς θὰ ἔλεγε τις τῶν νεωτεριζόντων, δὲν ἡδυνήθη νὰ κρατηθῇ. Ἐὰν ἀλλοις τις ἥτο εἰς τὴν θέσιν σας, ἔξηκολούθησε, θὰ τὸν ἀπέκειμπον πάραυτα, ὡς τολμῶντα τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου μου νὰ μὲ κάμνῃ προτάσεις περὶ συνοικεσίου καὶ ὑμεναίων. Σᾶς ἀνέχουμεις ὅμως, κύριε κόμη, διότι σᾶς οἴκτείνω ἀπὸ καρδίας...

— Μὲ οἴκτεροτε, κυρία! καὶ διατέλει, ἡρώτησεν δὲ κόμης, εἰσέτι ἐλπίζων.

Παρὰ τῷ οἴκτειομῷ ὑπάρχει ἡ συμπάθεια καὶ παρὰ τῇ συμπαθείᾳ ὁ ἔρως.

— Διότι βλέπω ὅτι ὁ πρώτος ὑμῶν ἔρως, ἀπεκρίνατο ἡ κυρία Πέτκωφ, ὡς μοὶ εἴπετε καὶ ἀλλοτε, εἶναι τόσον ἀτυχής... διότι βλέπω ὅτι δὲν δύναμαι νὰ καταστήσω εὐδαίμονα τὸν ἀνθρωπον, τὸν ὃποιον ἐπανήγαγον εἰς τὴν εὐθεῖαν δόδον, προσέθηκε μεθ' ὑποκερυμάνης εἰρωνείας.

— "Ω! ναί, προσφιλής μου Ἀλεξάνδρα, ναί Τυμᾶς πρώτην ἡγάπησα ἀληθῶς .. Τυμῆς τὸν διεφθαρμένον ἐμὲ τὴν συνείδησιν κατεστήσατε δύτως ἀνθρωπον... Κυρία... ἀποφασίσατε... ω! μὴ μάρτινετε οὕτω πάσχοντα!..

— Σᾶς τὸ εἶπον, κύριε: ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι ἀμετάκλητος!

— "Ω! κυρία! σᾶς καθικετεύω, σᾶς παρακαλῶ...

— Μάταιαι αἱ παρακλήσεις...

— Θὰ μὲ φέρετε εἰς ἀπόγνωσιν, κυρία! ἀκούετε! θὰ μὲ φέρετε εἰς ἀπόγνωσιν! ἀνέκραξε ὁ κόμης, ἴδων ὅτι τὸ τόσῳ καταχθονίως τεχνουργηθὲν σχέδιόν του ἀπετύγχανεν.

— Η κυρία Πέτκωφ ἐξρίγησεν, ἀκούσασα τὸν τόνον, μεθ' οὗ ὁ κόμης ἀπήγγειλε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις.

— "Αδύνατον, εἴπε καθ' ἔαυτήν, ἀνθρωπος ἀγαπῶν ἀληθῶς νὰ διμιῇ οὕτω... Ἐὰν μοὶ ἔλεγεν δόλα αὐτὰ διὰ νὰ μὲ ἀπατήσῃ; προσέθηκε καταληφθεῖσα ὑπὸ τρόμου σπασμωδικοῦ ἐτελειώσαμεν; ἐτόλμησε νὰ ψελλίσῃ, φοβουμένη νὰ προσίδῃ τὸν κόμητα.

— Ήδη μετενόει, ως μὴ ἀποτέμψασα αὐτόν, ἄμα εἰσελθόντα. Τοιοῦτος φόρος εἶχε διαχυθῆ ἐν τῇ καρδίᾳ της.

— Μάλιστα, ἐτελειώσαμεν, κυρία, εἴπεν ὁ κόμης ὑποκέρωφας. Τώρα ἥλθε καὶ ἡ σειρά μου, προσέθηκε καθ' ἔαυτόν.

— Οποία ἔκφρασις ὑπῆρχεν ἐν τῇ μορφῇ του κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν!..

Θ'

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὸν ἀνωτέρω διάλογον, εὑρίσκομεν τὸν κόμητα συνδιαλεγόμενον μετὰ τῆς Μαρίας ἐν τῇ οἰκίᾳ του.

— Δαιτὸν θὰ φέρης ἀπόψε τὸν μικρὸν ἐδῶ; ἔλεγεν ὁ κόμης πρὸς τὴν θαλαμηπόλον.

— Διατέλει ἡ ἐπιμονὴ αὕτη, κύριε;

— Τί σὲ μέλει;

— Πῶς τί μὲ μέλει; "Οταν τὸν ζητήσῃ ἡ κυρία, τί θὰ τῆς ἀποκειθῶ;

— Θὰ τῆς ἀποκριθῆς ὅτι ἔγὼ τὸν ἐκράτησα ἀπόψε... εἴπε τοὺς τούτους ὅτι τὸν ἀγαπῶ πολύ, διότι θεωρῶ τὸν ἔχον ἐδῶ... Επειδὴ ὅτι μὲ βλέπεις πολλαῖς μικρένες κατάρτιες θάρρους καρηγορίας εἶναι νὰ τὸν ἔχω τὰ πατέρων μητρώων. Ἐννοεῖς;..

(περατική)

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΓΑΔΗΣ